

MARIJIN LIST

MARIJIN LIST

DOBOŽEN MESEČNI LIST

IZHAJA VSAKI MESEC 8.

Vrednik: Klekl Jožef, vp. pleb., Črensovci. — Tiskarna Balkányi v Lendavi.

Apostolstvo molitve v zedinjenju s presv. Srcem

Kaj je in kaj hoče?

„Apostolstvo molitve v zedinjenju s presv. Srcem“ je zveza častilcev in prijateljev Srca Jezusovega, ki se trudijo, da s svojimi molitvami, dobrimi deli in žrtvami, združenimi s presv. Srcem, rešujejo duše in razširjajo kraljestvo božje na zemlji.

Imenuje se „apostolstvo“, ker hoče iz vsakega kristjana napraviti gorečega apostola, vzbuditi v njem živo zavest, da je kot kristjan dolžan delati ne samo za lastno zveličanje in posvečenje, temveč tudi za rešitev in posvečenje vseh s Kristusovo krvjo odrešenih duš.

Imenuje se Apostolstvo „molitve“, ker vzgaja apostole vprav s tem, da jih navaja, da vse svoje življenje spreminjajo v molitev, ki jo potem darujejo v velike apostolske namene presv. Srca; za ohranitev in rast kraljestva božjega na zemlji. Molitev pomeni tu tudi vsako dobro delo, trpljenje in žrtev, posvečeno po dobrem namenu.

Imenuje se Apostolstvo molitve „združeno s presv. Srcem,“ ker združuje vse člane v eno sveto družino ali zvezo vprav to, da darujejo vsak dan svoje molitve, dela in žrtve presv. Srcu in po njem in z njim nebeškemu Očetu. S tem se vedno znova posvečajo Odrešenikovemu Srcu in z njim združeni molijo: Pridi k nam tvoje kraljestvo!

„Apostolstvo molitve“ je bilo ustanovljeno leta 1844., Pij IX. ga je leta 1849. potrdil in obdaril z odpustki. Leon XIII. ga je leta 1896. še izpopolnil.

Kdo je član?

a) Kdor se pravilno vpiše pri pooblaščenem duhovniku in ima namen vršiti sprejete dolžnosti;

b) kdor vsak dan vse svoje molitve, dela in trpljenja združuje s presv. Srcem in jih daruje v namene, za katere se je to Srce žrtvovalo na Golgoti in za katere še neprestano moli in se daruje na naših oltarjih. V ta namen lahko služi sledeča molitev:

O presladko Srce Jezusovo, — po rokah preblazene Device Marije — darujem molitve, dela in trpljenja današnjega dne — tebi v spravo za vse žalitve, — ki jih trpiš v svestou presvetega Rešnjega Telesa, — s teboj vred pa Bogu Očetu v vse tiste namene, — v katere se mu ti sam — vsak dan daruješ na naših oltarjih.

Posebno pa ti jih darujem za sv. Cerkev, za sv. Očeta in za vse potrebe, ki so priporočene udom Apostolstva molitve ta mesec in današnji dan.

Kdor bi vsekdanje darovanje opuščal, ne bi bil več živ in delaven član „Apostolstva molitve“ in zato tudi ne deležen njegovih milosti in dobrot. Priporoča se, da člani to darovanje čez dan včasih vsaj kratko in s svojimi besedami ponove n. pr.:

*Jezus, danes vse s teboj in za tebe! ali
Moj Jezus, use, kar ti hočeš, in ker ti hočeš! ali
Moj Jezus, use tebi na ljubo! ali
Moj Jezus, use tebi v veselje in tolažbo!*

Po treh značilnih vajah se delé člani v tri stopnje.

Člani prve stopnje opravljajo omenjeno vsakdanje darovanje.

Leto 36.

8. septembra 1940.

Številka 9.

Mala meša.

Te den je rojena Marija, mati našega Zveličitelja. Zvezda zorjanska se je prikazala, da naznani izid Sunca. Brez greha je bilo to dete rojeno, ar je bilo določeno za mater najsvetejšega Boga. Svetiva stariša, Joakim i Ana sta bila nerodovitniva, po čudnoj poti sta postala oča i mati, ar je njihova hčerka mogla postati najčudovitejša mati: mati, ki devištva ne bo zgubila, mati i z ednim devica bo. Veseli se, duša, gda obhajaš god Marijinoga rojstva, ar te pomeni tudi tvoje rojstvo, rojstvo iz robstva greha za dete bože. Pri svetom krsti se je to zgodilo po zaslužnji tistoga, koga mati je postalo dnes rojeno dete, Marijika. Komaj tri leta stara je odnešena v cerkev, v hišo tistoga, ki si je na zemli cerkev zvalo za svoje stalno prebivališče pod podobov krüha i vina. Stariša sta se v globokoj žalosti, a s popolnov vdanostjov ločila od hčerke Marijike, ar sta znala po sv. Dühi, ka celo njeno i njenoga Sina življenje ne bo drügo, kak stalna odpoved, stalen križ, stalno trpljenje.

O sveto Detece,
sprosi nam milošče
življenje svetoga,
i stanovitnoga.

Iz dnevnika nekrščenoga kalvinca Pieter van der Meer de Valcheren, umetnika iz Holandije, ki se je povrno v katoličansko cerkev.

„Včeraj se je zgodilo, včeraj na god sv. Matjaša apoštola, koga si je sveti Duh na mesto Judaša določo za apoštola. Jaz bi mogo z najčistejšimi angelskimi vüstami govoriti, da bi v popolnosti mogo povedati, ka se je zgodilo. Midva, jaz i dečak, sva krščeniva. Kristina i jaz sva zdaniva. Jezuš nas je odrešo i očisto. Mi smo se preporodili.

Kak morem jaz to popisati, ka se ne da popisati? Med rečmi duhovnika se je zluščilo z mene staro življenje kak zamazana cota i odet sem v novo, svetlo obleko. Duhovnik je pregnao tužno temo preminočnosti z mene, moje telo je postalo čisto kak alabasterna posoda, v štere znotrajnosti bo prosto mogo goreti plamen duše.

Kakši den! Že rano smo bili mi trije v farnoj cerkvi sv. Medarda i čakali smo tam pa molili. Hrepenenje i poštovanje pred neskončnim, ka se je moglo zgoditi, me je ščista zavzelo. Nik i nikdar ne bom jaz te vüre pozabo. Dogodek dneva je središče mojega življenja za vsikdar. Jaz sem zdaj krščenik. Moj Bog, tvoja milošča je tak velika, i moje žele idejo tak proti tebi, kak se zdigavle gora proti nebi. Jaz sem krščenik. I to je ne senja, ne lepa igra domišlije, niti vkanjenje samoga sebe z lepo donečimi rečmi, to ne je kakši lepi videz, niti tolažbe puna laž, to je za večne čase istina. Jaz sem krščenik za večne čase!

Kak je dospeo kaplan L. z družinov Bloy, smo se podali v krstilnico. Vsi so stopili v od prečke zagrajeni prostor. Samo jaz sem mogo zvünaj ostati kak en berač. Duhovnik i Leon Bloy, ki je krstni boter bio meni i mojemi sini, sta zgovarjala menjajoč vrste psalmov. Jaz sem odgovarjao na pitanja. Jaz sem molo, klečeč pred kapelov, očanaš. Nazadnje sem smeo vstopiti i sem bio krščen. Jaz sem začüto moč duhovnikovih posvečenih prstov, očiščavajoča moč svestva mi je prehodila dušo i telo, jaz sem jo sprejeo v punom obsegi, ne pogojno, ar sem jaz krščen bio. O kakše djanje je zvršo duhovnik! Verig je rešo mojo dušo, hüdobnoga duha je stirao z mené i gda je nad menov spregovoro reči: „Ego te baptizo in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti — Jaz te krstim v imeni Oče i Sina i Düha Svetoga — sam postao čisto dete brez greha. Jaz sem stopo v neposredni dotik z nadnaravnim. Jočič od veselja sva se obinola. Neskončno zameknjenje je čütiti, gda se boža milošča takrekoč da ošlatati. Jaz sem zdaj v Kristuša preoblečen. Skrivnost, ki njej ne priti do dna! Gda se je dečak okrsto, za koga so vse te čüde nekaj navadnoga bile i šteroga duša se je svetila ž njegovih detečih oči, se je v jednoj

kapeli blagoslovo najni zakon. Zdaj sva Kristina i jaz zaistino zdaniva, zdaj sva neločljivo edno postala, kak je Jezus z cerkevov združen. Bi mogo človek kaj drugoga včiniti, kak pokleknoti i jočič hvaliti bože ime?

Po končanoj slovesnosti smo vsi, Bloyovi, kaplan L. i mi šli na Montmartre na stanovanje mojega botro, gde je bilo slovesno goščenje pripravleno. Zdaj znam jaz, ka pomeni krščansko veselje i mira puna radost. To je bio pravi osveteek. Vseh nas oči so gorele te den v posebnoj bliščobi. Pozno večer smo se vrnili domo.

Čeprav obseg tistoga, ka se je z menov zgodilo, niti zapopasti, niti zarazmeti ne morem, vendar čütim popolen preobrat. Jaz sem prost, verige so mi odvzete, moja duša ne pozna več vezi i moj razum vživa mir.

Vse, ka mi je prle drago bilo i čemi sem jaz svojo pazlivost mogo posvetiti, se mi zdi kak vtopleno. Jaz se več ne spoznam, če se zglednem na preminočnost. Sam jaz tisti bedak, tisti od nemira obsedeni, tisti preganjani, tisti iskajoči, ki je tak nesrečno blodo, ki se je s svojim strahom poskuso igrati i ki mirü ne mogo najti? Sem jaz tisti bedak, ki sem svoj glad po Bogi z častnim videzom šteo potreti i ki sem samoga sebe z gizardnimi lažmi krmo? Ja jaz sem se veselio svojemi lastnomi krvavečemi obvüpi. Sam sebi sem se zdio i tak se mi je zdelo življenje kak edna brezpomembna zmotnjava. Božo službo sem osmešo kak nevolni sen, šteromi moj moderni düh nikšega pomena ne da. Jaz sem bio eden smeha vreden bedak, z slepotov vdarjen. — Zdaj pa vidim. To je nekaj čüdnoga. Zdaj klečeč ležim v hiši božoj, komaj zdaj se mi začinja moje pravo življenje. Vse, ka je bilo prle, zavrzem, zavrzem svoje trditve, svoje misli, svoja djanja, svoje reči, svoje žele. Jaz sem tvoj, moj Bog, samo tvoj! Sprejmi nas i delaj z nami po svojoj voli. „Fiat voluntas tua — bodi tvoja vola“. O kak bridko nam je, če premislimo, da mi, ki ti zagotavlamo, Jezus, da te z vsemi močmi ljubimo, da mi, ki te poznamo kak istino i lübezen, ki po tebi hrepenemo kak po najdragšoj vrednosti, da ti mi znova ponavlamo trpljenje, da ti mi vsikdar nove cveke zbijamo v svete roke, štere so nam življenje dale, da ti znova prebijamo blagoslovlene noge, štere so jočič prehodile zemlo, da ti znova močno pritisnemo trnjevo korono na glavo, da ti mi grozne vüre na olskoj gori, gde si krvavi znoj točo, znova ponovimo. Jaz moram vse pozabiti i za te bom iti. Pa si mi ne ti na den mojega krsta glasio v evangeliumi sv. meše ete reči: „Vzemite moj jarem na sebe... moj jarem je sladek, moje breme je lahko?“

To more neki skriti pomen meti, da je moj patron sv. Matjaš, apoštol sv. Düha i da se je moje krščenje i zdavanje zvršilo pred začetkom posta. I kak skrivnostna zveza se je vplela med Leonom Bloy i njegovimi pa med nami? Iz celoga srca hvalim Boga, da me je k tomi človeki pripelao.

Dnes zajtra smo mi trije bili pri sv. meši v kapeli benediktink. To je bilo prvič, da sem jaz kak krščenik gledao to djanje. Trepetajoč sem poklekno i nikdar ne sem tak jasno čüto to skrivnost, navzočo pred sebov, v sebi i okoli sebe. Ne-popsisna radost je prehodila moje bitje s svetim ognjom. Jaz hrepenem po tem, da bi svojega Boga, Jezüša lübo, i da bi njemi, ki je trpljenje kak častitljivo zaročnico na svoje srce stisno, spodoben postao. Jaz ga prosim, naj mi da lübezen i trpljenje. Jaz ga prosim, da smem z lübezni do njega trpeti. Ne dobim jaz mogoče s tem največkšega veselja?

Mala razlaga nešterih reči sv. Pisma.

„Moj pravičen z vere žive“. (Hebr. 10, 38.) Gdekoli si, ravnaj se po veri. Delaj, ka ti vera zapovedava. Če tak ne ravnáš, nesi pravičen.

„Tak naj sveti svetlost pred lüdmi, da bodo vidilo vaša dobra dela i hvalili vašega Očo, ki je v nebesaj.“ (Mataj 5, 16.) Dobra dela naj genejo tvojega bližnjega, da bo hvalo dobroga Boga. Če tvoja dela ne genejo na to bližnjega, neso prava.

„Ne vete, ka so vaše kotrige cerkev svetoga Düha.“ (I. Kor. 6, 19.) „Če što cerkev božo oskruni, njega Bog pokonča“. (I. Kor. 3, 17.) Po sv. krsti smo postali boža deca, sv. Düh se je razlejšao po nas. Ki smrtno zagreši, posebno, ki v nečistost privoli, prežene sv. Düha od sebe i oskruni svoje telo. Je to mrtvenje tela, štero Bog zapovedava? Kak ne bi Bog, ki je neskončno pravičen, pogübo tistoga, ki njegovo cerkev, svoje telo oskruni. Povej odkrito, je vredna tista oseba, z šterov oskruniš svoje telo po nečistosti, je vredna, da boš zavolo nje goro v večnom ognji? Odgovori, je vredna? — Praviš, da ne. Te se je pa ogibli s tistim strahom, z šterim se bojši večnoga pekla.

Pri stolarskom majstri — kak poroča časopis „Ave Maria“ 1904. — sta verno delala dva pomočnika: eden se še v nedelo ne mogo ločiti od delavnice. Te je bio protestant, drugi pa katoličan. Slab zgled je napoto tüdi katoličanskoga tovariša, da je neko nedelo z delom oskrunjao. A včasí se njemi je oglašila vest, da ne prav ravnao. „Oh, da toga ne bi včino“, je potožo svojemi tovariši. „Odsemao se ne bom nikdar več tak spozabo, zakaj vera mi to izrečno prepovedava“. I tak je tüdi včino. Njegov protestantski tovariš pa je bio še nekaj časa nepobolšlivi; končno pa je tüdi on začno nasledüvati katoličanskoga tovariša. Od toga je minolo več let. Oba sta postala majstra. Eden za ovoga nesta znala, kde je šteri. Naednok dobi katoličanski majster iz Amerike pismo. Nekdašnji njegov protestantski tovariš njemi sporoča, da je tam postao katoličan. I glavni nagib k tomi stopanji je bio on s svojov možatostjov, ka je kak katoličan šteo verno spunjavati božo zapoved. Odločni nastop mladoga katoličanskoga pomočnika, ki na nikši način ne šteo nedele z delom oskrunjati, je na njega napravlo takši vtis, da se je dao podvčiti v istinaj katoličanske vere i se prikopao do pravoga spoznanja. Postao je katoličan, član kralstva Kristušovoga.

Molitev k Mariji Devici

za ustanovitev „Gorečih posvetov“.

Naša Gospa Presv. oltarskoga Svestva, tvoj boži Sin, Jezuš je sam i zapuščen v svojih tabernakljaj! Mi prav goreče želemo pretrgati to nehvaležno zapuščenost i prižgati v vseh cerkvah na sveti, kje se On zaistino nahaja, veliko gorečih posvetov, da Njemi bodo vsako vüro za častno stražo i da Njemi izkažüjejo slavospev češčenja, lübezni in molitve. Ti, presv. Devica, ki si bila prvi goreči posvet i ki si stalno gorela pa se povživala blizi Njega i nesi vgasnola niti v strašnih vürah na Kalvariji, kda je tema pokrivala zemlo i so vsi bežali, izprosi

*Presveta Devica, navči nas,
da bomo Jezuša v oltar-
skom Svestvi lübili ino čas-
tili z istov gorečnostjov, kak
Ti.*

nam od Srca Jezušovoga v olt. Svestvi milost, da bodo vsi kristjani spoznali i vzlübili delo „Gorečih posvetov“ i ga povsod ustanovili.

„Ka so „Goreči posveti“? Po Italiji i tüdi indri je navada, da si verniki zvolijo po edno vüro, v šteroj molijo Jezuša v oltarskom Svestvi v cerkvi, da ne nikdar sam po dnevi. Prav goreče düše ešče nočne vüre sprejmejo. Neizmerno hasnovito bi bilo bar po dnevi obiskavati Jezuša v olt. Svestvi. Preporo-ditev dühovnoga življenja se pred tabernaklom začinja i dovršava. Prečastitoj dühovščini najtoplej priporočamo to pobožnost, da jo razširijo med svojimi verniki.

KriviH prorokov se obvarjemo, če goreče molimo

Jezuš nas opomina, da se varjemo, čuvamo krivih prorokov. I to skritih prorokov. Odkritih, štere poznamo po njihovom grešnom življenji, se je lahko ogibati. Zato pred temi nas ne opomina naš mili Zveličiteo, nego pred skritimi, ki v ovčjoj obleki prihajajo pred nas, oznotraj so pa zgrablivi vucje. I varjemo se jih tak lahko, če gledamo sad njihov, to je, njihovoj življenje. Slabo drevo, kakšte se za dobro drži, slab sad rodi. Loščino lejko posadimo na sredi gred med same rože, pa de li loški sad rodilo. Spoznati sadove, dela krivičnih prorokov pa moremo samo po gorečih molitvah. Ve Jezuš pravi: „Vaš oča nebeski bo dao sv. Dūha tistim, ki ga prosijo. (Luk. 11, 13.) Prošiti, moliti se more, da blodnje toga sveta, to je krive proroke, ki jih dnesden vse morgoli povsod, lejko spoznamo i se jih znamo tudi ognoti. Naj se zato napiše par reči od molitve.

Kak v evangeliumi sv. Janoša i Lukača čtemo, Jezuš je rad molo i to na olskoj gori. Molo je goreče i celo cele noči premolo. To so vidili vučeniki i radi bi se ravnali po njegovom zgledi. Neso pa znali, kak naj molijo, ka naj prosijo. Zato je eden stopo k Jezuši i ga je proso: „Gospod, navči nas moliti; kak je tudi Ivan navčo svoje vučence. (Luk. I. 1.)

Jezuš je v toj prošnji najšo priliko za navuk od molitve. Navčo jih je na Oča naš, najlepšo molitev sveta, ki se je rodila v Jezušovom srci i zednim potrebo molitve i na način, kak naj molijo.

Zapovedao njim je i vsem nam: „Prosite i se vam bo dalo, iščite i najdete; trkajte i se vam bo odprlo.“ (Luk. 11, 9.)

Brez molitve nega verskoga življenja, nega jakosti, nega zveličanja. Po navuki sv. Matere cerkvi je molitev po zapovedi potrebna za zveličanje. Ki v skūšnjavaj ne moli, ki si po molitvi ne krepí vere, vūpanja i lūbezni do Boga, ne more priti v nebo, nasprotno ne more se pogūbiti, ki rad i dobro moli. To je navuk sv. Cerkve.

Kak pa moremo moliti, da bo naša molitev dobra, Bogi prijetna?

Jezuš je to v dvema prilikama pojasno, najmre v priliki od prijatela, ki je ponoči prišo prošit krūh, pa čerayno je oča že bio z decov na posteli, je zavolo stanovitne prošnje prijatela stano i njemi dao prošeni dar. Potem pa v priliki, če prijateo prosi krūh, ne dobi kamna, če prosi ribo, ne dobi kače, če prosi jajce, ne dobi škorpijona. I pristavi, ka či hūdobni grešniki tak delajo, keliko bole da Oča, ki je sama neskončna dobrotá, sv. Dūha tistim, ki ga prosijo. Sv. Dūha meti pa pomeni meti lūbezen do Boga po milošči posvečujočoj, pomeni blaženo smrt i večno življenje, za koj jedino smo na svet stvorjeni.

S tema prilikama nam Jezuš naznanja, da moramo moliti z vüpanjom i stanovitno. Jasno je povedao, naj ne blebečemo kak poganje, ki so kričali misleč, ka je ovak njihovi bogovje nedo čüli; mi pa z vüpanjom i stanovitno molimo, Bog že zna, ka potrebüjemo. Oča i prijateo v tema prilikama je Bog. Bog s svojov decov, to je z angeli i svetniki počiva v nebi. A odpre to i nam da, ka prosimo, ka nam je na düšno zveličanje, če stanovitno prosimo i se vüpamo, ka dobimo, ka prosimo. Bog je tüdi evangelski prijateo. On je naših düš prijateo i ne bo dao nam slaboga dara, nego dober dar, ešče bošega nam da, kak ga prosimo, samo stanovitno i z detinskim vüpanjom ga prosimo.

Krivi prorocje hodijo po sveti i glasijo fino i sladko doneče navuke: popom i nünam vzmemo njihove grünte i hiše. Mi se ta zoselimo. Cerkve spremenimo v magazine, spovedi i meše odpravimo. Vživali mo ete svet, ovoga drügoga pa tak nega, ve Boga nega. Kak de nam te dobro, če té pa té zmaga, med i mleko de se cedilo po našoj zemli i brez dela mo lejko gospodje. — Tak gučijo krivi prorocje i se v prsi bijejo: ve pa nam že lejko verjete, smo zrasli kak vi v prostih kmečkih hišaj i obiskavali duga leta šole, celo visike, i so nas na to vučeni gospodje navčili. Same laži, ka jih lejko z rokov ošlatate.

Molite, dragi verniki, ka dobite sv. Düha i v njem spoznate te laži i ta dela krivih prorokov: njihovo sovraštvo do Boga, do bližnjega, njihovo razvüzdano i sebično življenje; njihovo razdiralno i razdirajočo agitacijo za odpad od Boga; pa te znali odločno dveri pokazati tem laži prorokom. Keliko takših lažiprorokov je mela Francija, ki so narod odvrnoli od Boga. Combé, njihov nekdašnji predsednik, je pravo, da so knjige i časopisi krivih prorokov od Boga odrgali dve tretjini, če ne tri štrtine naroda. Cerkvi se je ogibao, Boga ne poznao. Kak strašna kaštiga je prišla zdaj na njega. Zdaj kriči po Bogi, kda je za te svet že kesno, bar ne bi bilo kesno za drügi svet. Mi se včimo ž njegove usode, da bomo stanovitno i z vüpanjom molili.

Prav lepi vzgled, kak se trbe žrtvüvati v smisli Katoliške akcije, nam nüdi Klotilda, žena Klodvika, ki je bio krao Frankov. Bila njemi je vdana i lübezniva žena, četüdi je bio še poganstvi vdani. Kda je kaj od nje zahtevao, njemi je pravila: „Moj gospodar, svojo volo sam nihala v očinoj hiži; tü na Francoskom nemam drüge vole, kak volo svojega moža.“ Klodvik je zato meo navado praviti: „Jaz mam ženo, ki ma izvršten razum, živahnoga düha, a nikše vole.“ S svojim modrim ravnanjom ga je ponizna žena tak obvladala, da se je po slavnoj zmagi nad sovražniki očitno priznao za kristjana i izjavo: „Klodvik je premagao svoje sovražnike, Klotilda pa Klodvika. Od te vöre se odpovem poganstvi i sprimem vero, štero mi je Klotilda pokazala s svojim zgledom“.

Življenje Boga.

Življenje Boga je na daleč raztegnjeno. To je nekaj takšega, na koj je lažej misliti, kak od njega gučati. Je na daleč, na daleč raztegnjeno i se tak vidi, da je vsaki den vsikdar bole oddaljeno. Mi poklekne pred njim v molitvi, kak človek na obrežji velikoga morja poklekne, da bi molili. Mi klečimo na obrežji, a za nami valovi to veliko morje. Naednok je samo na našoj desnici i levici. Zglednemo se gor, a neba je preminola. Morje valovi tam, kde je bila neba, kda smo mi ob prvim pokleknoli, da bi molili. Neizmerne vodine se raztegnejo ober nas kak živo pokrivalo. Obrežje, na šterom klečimo, se vda; nega več obrežja, mi na vodi klečimo. To večno morje valovi okoli nas. Mi smo od vseh strani obdani od toga vekomaj blagoslovljenoga morja, ednoga neskončnoga bitja. O, kak puno je to gorečega življenja, kak zapovedljivo, kak tiho i brez glasa, kak nespremenljivo.

Življenje Boga je na daleč, na daleč raztegnjeno. Čütim, da me vsikdar bole napunjava s časti punim strahom, če se odločim, da na njega mislim. Bog je jako prosti; on je pač Bog. Njega v njegovej prostosti moramo moliti. Njegove popolnosti so on sam, i on je pač vse svoje popolnosti. Njegove popolnosti so ne raznovrstne, te so samo edne. On sam je jedina njegova popolnost. Njegove lastnosti so za nas kažipot, da ga premišlavamo, k njemi gučimo, njega molimo. Njegove popolnosti so ne ločene edna od ove, niti od njega. Mi te njegove proste prostosti ne moremo zapopasti. Naš razum ne tak čisti, da bi mogo tak neskončno čiste pojme zapopasti. Zato delimo poj m Boga v našem dühi na dele i ga premišlavamo i ga ljubimo i ga molimo iz jezero stališč. Mi nemamo nikse druge prilike, štero bi mogli na nezapopadlivoga obračati. Kda jaz zato od boži popolnosti v tom pomeni gučim, se mi zdi, da niedna njegovi lastnosti ne zbüdi v mojem srci tak globoke molbe, kak njegovo življenje. Njegovo življenje me ostrmi, a vendar me gene na srčno lübezen. Či premišlavam njegovo življenje, se mi vidi, da ne niti k najbolje neskončno popolnomi stvorjenji najmenje spodoben, te je pa najbolje spodoben nepopisnomi Bogi. Te poj m od njega je ne tak jasen kak vnogi drugi, a ravno zato se vidi mojemi dühi tem bole pravi.

Življenje Boga je neizmerno. Ta miseq me napunjava, kda si predstavlam kralstvo dragocene Krvi. Življenje Boga je blaženost v njem samom. To je veselje njegove edinosti, dejstvo njegove prostosti. Jedini je bio on brez stvorjenj i tiha blaženost njegovoga nespremenlivoga življenja je šla vsikdar naprej. Na njega nikaj ne moglo vplivati, ar je ne meo začetka. Njegovo življenje se ne začelo pri niednoj točki i ne prišlo do niedne točke, zato ne bila mogoča vplivna moč, da je kda stvor-

jen sklep. On je bio nerazrūšliva blaženost. Ka more v sebi bole združeno biti kak neizmernost? Njegova neskončna miloba izvira od toga, ar je on vsikdar miren, čeravno se na prvi pogled tak vidi, da med dvema obstoji nasprotje. Da je on bio brez stvorenj, so ta ne bila za njega nikša potreba. Njegovo večno življenje je bilo v njem nedopovedljivo osredotočeno i tak je šlo naprej. I postao je, ka je prle ne bio, stvoriteo. A ž njim se ne zgodila nikša sprememba. Vsi njegovi čini so bili že prle v njem samom; zdaj je stopo on iz sebe i dalao na zvūnaj. A ž njim ne šla niedna sprememba. Dozdaj so bila vsa njegova djanja, kakti rojstvo Sina i shajanje svetoga Dūha, potrebna; zdaj so bila njegova stvoritelska djanja prosta. Pa vendar ž njim ne bilo nikše spremembe. Zato je pa tiha blaženost njegovoga življenja šla brez začetka naprej. Kak je bilo pred stvorenjom, tak tūdi za njim, radostno življenje v neskončnoj prostosti. Te reči moremo samo po lūbezni zarazmeti. Brez lūbezni so težko razumlive reči. Bog je delao i nato je počivao. Pa vendar stvorenje njegovoga vekomaj trajajočega mira ne pretrgalo. Nazlūk tomi je tista boža sobota, od štere govori sveto pismo, edna čūdovita skrivnost, štera je puna mira za s trūdom delajočim, iskajočim i sebe pretrgajočim stvorenjom. Kakši mir je bio to tisti sedmi den? Za stvoritela, ki se ne more obrūditi? Je zdržanje ravno tak velka napetost, kak stvorenje i oboje velika skrivnost. Pa tūdi samo stvorenje, iz ničesa pozvanje enoga bitja, se ne pretrgalo. Človeče dūše bodo zvekom stvorjene i to iz ničesa; mogoče je isto za stvari novih pasem. Ka je tak bio njegov počitek? Mogoče je to samo drūgo ime tiste prekipevajoče lūbezni, štera se je takrekoč zadržala, da svoje lepo stvorenje z vekšim zadovolstvom i z nedopovedljivim dopadenjom blagoslovi.

Neizmerno življenje Boga še zmirom ide naprej. On je bio prost za stvorenje i on je prosto včino svoje stvorenje. Mogoče ma to dvoje dugovanje vnogo medsebojnoga. On si je stvoro zvūna sebe kraljestvo i nad njim se kronao za največšega krala vseh kralov. Bog je pun veličastva. Veličastvo je pečat, šteri je pritisnjeni na vse njegove popolnosti i na šterih lahko vidimo, da so te edno. On je rešo svoje kraljestvo i na to je začeo kralūvati nad njim. Pa vendar pred njim ne nikše spremembe. Njegovo oslobojeno lūstvo ga je s trona stiralo. Lūbezen njegovih svetnikov ga v globočini molitve gostokrat gleda kak sedi nevolno v prahi i pepeli on, — nekronani krao! A to je samo tenja spremembe. K večnومي sklepi stvorenja je spadalo, da ena boža peršona stvorjeno naravo vzeme na sebe. Drūga peršona je to včiniła. On jo je v nebo zdigno i v naroče svetoga Trojstva položo za neskončno molbo. To ne nikaj spremenilo. Neskončno življenje ide naprej, niedna žila ne bije v njem, a nasledki ne spadajo k njemi, nikaj novoga ne pride pred njega. Dragocena krv sinovine človeče nature bi bila ena čista lepota, bogati kinč boži, nezapopadljivo stvorjeno življenje, če niednoga

greha ne bi bilo. A greh je pa bio i se je namen dragocene krvi spremeno. A v božem življenji ne bilo spremembe. Dragocena krv je postala odkupnina za greh. Dragocena krv je mogla Bogi nazaj spraviti njegovo puntarsko kraljestvo; je mogla njega znova kronati i postati njegov kraljeski namestnik. Kak grozovita sprememba! Pa vendar v neizmernom življenji Boga nega spremembe. Ravno njegova neizmernost ne dovoli spremembe. Ta ne more kaj doživeti, kaj skoz doprinesiti, kaj začeti, kaj končati, kaj trpeti. Ta dela, kda počiva, i počiva kda dela i niti ne dela niti ne počiva, nego žive prosto, je prosta. O molbe vredno življenje Boga! Jezero jezer krat bodi slavlen v temi tvoje dike, v nezapopadljivoj sladkosti tvoje skrivnosti!

Ta miseo nas more resno pripraviti na mišljenje, da nas to življenje Boga drži kak roka, da nas prehodi kak meč, da ne pozna prostora, ki nam prostor da, niti časa, šteri teče nad našimi glavami. Kak je bilo pred vsov večnostjov, tak je i zdaj. Novoga mesta nema. Stvorjenje ga ne v nikšo formo spremeni. On ne šo skoz nikše spremembe, nikaj ne dosejno, nikaj ne doživo. Njegova ne se povekšajoča dika je vsikdar friška kak zorja, vsikdar nova kak prvo stvorjenje. Je vsikdar isto, i nikdar enolična, rastegne se brez omejitve na vse mogoče prostore i je popolna i je v vsakoj točki prostora. Bože življenje je raj, pun duhovnoga veselja, neizmerni ogenj nestvorjene lübezni, morje odkritoga, modroga, neprodirnoga bitja, je slavno v svojoj prostosti i slavno v velikosti svojih potreb. To je mučanje občüdovanja vrednoga dvogovora, je svetišče mirnih radosti, je življenje vsemogoče i vsepovsod navzoče skromnosti, je edinost treh razločnih molbe vrednih peršon. (P. Fr. W. Faber).

Robert Hugh Benson, sloveči pisateo, sin anglikanskoga (protestantskoga) nadškofa v mesti Canterbury na Angleškom, ne bio samo protestant, nego celo brezverec. Posebno ne je šteo vervati v čüdeže. Dobi v roke knigo od lurdskih čüdežov, ki jo je spisao lurški zdravnik dr. Boissarie. Pazlivo i z velikim zanimanjem je prešteo knigo. Bio je navdüšeni, a še ne docela osvedočeni. Želo se je o tom docela prepričati, ka je šteo v knjigi. Zato je odišeo v Lurd. Tü je bio navzoči pri procesiji z Najsvetejšim, pred šterim so se dogodila čüdežna ozdravljenja, ki jih je tüdi zdravniški urad preiskao i potrdo. Presv. Srce Jezušovo v najsvetejšem olt. Svestvi njemi je po posredüvanji nebeske Matere spunilo njegovo želo. Presvetila se njemi je pamet, da so se njemi razpršili vsi dvomi, vüžgalo se njemi je srce, da se je z vsem srcom oprijao katoličanske vere, da je iz protestantizma vstopo v katoličansko cerkev. — „V Lurdi“, je ves navdüšen zapisao, — „se ponavla evangelij. Lurd je za zdajšnji čas dokaz, ki ga sam Kristuš davle v svojoj vsemogočnosti. Vido sam Jezüša, kak je šo mimo betežnikov ravno tak, kak je šo pred 2000 leti.“

MISIJSKA POROČILA

Pismo novomešnika Antolin Auguština iz Japonske svojim starišom.

Predragi stariši!

Dnes, 16. marca leta 1940, sem bio posvečeni za duhovnika. Zdaj sam tudi jas postao Boži maziljenec. Nemrete si mogoče niti misliti, ka sem občuto dnes, gda nas je pušpek posvečuvao. Pred menov je vstala vsa lepota duhovniškoga življenja, njegova vzvišenost i čast, ali poleg toga sam vido tudi velki križ, poteškoče i trpljenje duhovnikovo. Večkrat med posvečenjom so mi privrele skuze v oči: pred menov ste stali tudi vi i Drašek; pred menov je bežalo vse moje preteklo življenje. V duhi sam gledao dugo pot, ki sam jo mogeo prehoditi prve kak sam prišeo do cila.

Dragomi Bogi naj bo večna čast i hvala!

Zdaj sam duhovnik i duhovnik je drugi Kristuš, ki vsaki den alduje Bogi prijeten aldov, boži aldov. Z mešniškim posvečenjom sem dobo nadčloveško oblast, da lejko darujem sv. daritev, da lejko služim sveto mešo. Na moje reči se bela hostija spremeni v Telo Jezuša Kristuša, vino se spremeni v presveto krv Jezušovo. Pomislite na te reči: eden človek i to samo duhovnik, more zapovedavati svojemi Bogi, da pride na oltar! Na moje reči se odvežejo grehi. Mam velko oblast odpušćati grehe, tolažiti vse tiste, ki trpijo i so betežni na duši. Dušam, lačnim bože lübezni, pa dam v hrano večno življenje, Boga. Na smrt betežnim bom noso sveto popotnico i njim delio sv. Mazanje.

Pomislite na vse to, dragi oća i prelüba mama! Dnes je vaš Gusti postao duhovnik, duhovnik na veke i vüva sta postanola stariša duhovnika.

Pošilam vam tudi to, ka sta si telkokrat želela: novomešniški blagoslov: *Blagoslov vsemogočega Boga, Oče, Sina i Svetoga Düha, naj pride na Vas i ostane vsigdar z Vami!*

Posvečenje je bilo v velkom tokijskom semenišći. Tam nas je bilo posvečeni sedem: dva japonca i pet salezijancov: 3 taljani, 1 nizozemec i jas. V cerkev je prišlo dosta lüdi, čeravno je tü šće jako malo katoličanov i čeravno je bio delaven den. Po posvečenji so prihajali lüdje k novomešnikom po blagoslov. Gda sam je blagoslavlao, je moja misel letela tudi domo k vam i prvi blagoslov sam poslao vam i Drašeki.

Dragi stariši, zahvalite Boga za to velko milost, da sam postao duhovnik. Odzdaj naprej bom vsaki den mešuvao, vsaki den bom molo pri sv. meši za vas, za Drašeka, za vso rodbino, za žive i za mrtve. — Bogi bodi hvala!

Dragi i ljubleni stariši! 17. marca sem služo novo sveto mešo, prvo sveto mešo v življenji.

„Stopo bom k božemi oltari, k Bogi, ki je veselje mojega življenja.“ S temi rečmi sem začno sveto mešo. Glorie ne bilo dnes, ar je Cvetna nedela, liki Passion, to je trpljenje Jezušovo. Pri darüvanji, kak pri celoj sv. Meši, sem se spominjao posebno vas, Drašeka, cele rodbine ino vseh dobrotnikov. Za vse sam molo pred Jezušom, ki sem Ga sam pozvao na oltar pod podobov bele hoštije i vina v zlatom kelihi.

Pred povzdigavanjom dühovnik moli posebno molitev z etimi rečmi: „Spomni se, Gospod, svojih služabnikov i služabnic...“ Te sklene roke i moli nekaj časa za tiste, za štere je nameno moliti. Jas sem na prvo mesto postavio vas, prelübi stariši, ar se morem vam zahvaliti za svoje življenje, za vaše

trüde i za vašo lübezen. Na drügo mesto je prišeo Drašek i potom vsi drügi.

Po povzdigavanji dühovnik pali moli na posebnom mesti za vse mrtve, za štere namejni moliti. Tü sam se spomno vaši starišov, mojih dedekov i mamic. Mislim, da so se tüdi oni v nebesaj veselili toga dneva. Nato sem pa molo za vse drüge mrtve iz naše rodbine.

Tüdi pri prečiščavanji sem vas meo pred očmi. I gda sem drüge prečiščavao, sem podelo sv. hoštijo v dühi tüdi vam, prelübi stariši.

Lepo je na den svete meše, posebno pa na den prve svete meše. Bog je vido, da smo bili zdrüzeni v mislih, v dühi i s srcami. Molo sem pri toj prvaj sv. meši tüdi zato, da nam lübi Bog podeli to sveto milost, da se ednok vsi vküper zberemo

v domačoj cerkvi, v Beltincih, gde bom ponovo svojo prvo sv. daritev. Pravijo i jas sem trdno prepričani, da Bog poslühne vsako prošnjo novomešnikovo pri novaj sv. meši i zato bo poslühno tüdi mojo.

Vnogo, jako vnogo bi vam šče meo napisati od goščenja i od drüghih slovesnostih, pa za zdaj mi je šče srce prepuno od prevelke sreče i zato vam nebi mogeo vsega mirno napisati. Bom pa drügoč napisao.

Tü vam pošilam tisti svileni robček, s šterim so mi püšpek zvezali roke vküp, gda so mi je namazali s svetim oljom,

*Jezuš, obini i blagoslovi
svoje dühovnike.*

to je, gda so mi je posvetili. Te robček je zato sveti spomin i posvečen. Namesto mojih posvečenih rok küšnite te robček i ga mejte v sveti spomin. Fotografije šče neso gotove, zato vam jih šče nemrem poslati.

Naznanim vam tüdi, da zdaj idem na pravo misijonsko delo. Za nikelko časa idem v Miyazaki i sledkar, če se nikaj ne spremeni, bom šo v Beppu. Od toga bom vam tüdi šče sledkar pisao z novoga mesta.

Ešče ednok vam napišem: Bogi bodi hvala za vse!

Dragi stariši, Sprejmite srčne pozdrave od vašega sina novomešnika — Gustija.

Dnes sem dobo v roke tüdi lepi dar, ki so mi ga poslali od katoliških misijonov: krasen kelih i novomešno belo obleko ino plašč. Pišete mi lejko na prejšnji naslov, ar mi od tü pošlejo, ali pa na novoga: Antolin Augustin, Katoriku Nyokwai - Minami Hiroshima dori 3 - Miyazaki - Japan.

Kapelica na križopotju

Ob slovesu rajna mati
šla do semkaj je z menoj,
tu obstala, je želela:
„Pojdi sinko, Bog s teboj!“

Pred kapelo pokleknila
in sklenila je roke:
blagoslova je prosila
sinku, ki na tuje gre.

Nihče zdaj ne hodi z mano,
znamenje pa še stoji,
in spominja me na mamko,
ki pokojna v grobu spi.

V Parizi je dühovnik delaven den opazo mladoga, jako lepo oblečenoga gospoda, ki je jako lepo i prisrčno molo pred tabernaklom. To je bilo nekaj posebnoga! Mladi, lepi, bogat — i to v Parizi! Ka ga je pripelalo k Jezušu, k njegovomi Srci v najsv. Svestvi? Hitro je dükovnik najšeo vzrok. Mladi, bogati gospod je bio slepi. Če bi bio popolnoma zdrav, bi se najhitrej v Parizi pri svojem bogastvi vdao lehkživosti, za Boga i bože reči pa se nebi dosta ali pa nikaj brigao. Slepota ga je pripelala k Jezušu, k njegovomi presvetomi Srci. I kelkokrat se to ponavlja v življenji.

Sicer je že minilo precej časa, odkar je izšla knjiga, ki nam v priprostem, toda lepem in toplem slogu opisuje življenje enega najstarejših redov katoliške Cerkve. Knjiga nosi naslov „Kartuzija in kartuzijani Pleterje“. Piše nam torej kartuzijansko življenje.

Veliko jih je, ki še niso nikoli slišali, da so celo v Sloveniji menihi z imenom kartuzijani. Zato bo primerno in potrebno, da tudi mi sežemo po tej knjigi, da se tudi mi seznamimo z njihovim načinom življenja in da za trenutek pogledamo po dolgih samostanskih hodnikih in v majhne celice z vrtički, kjer vlada mir Gospodov.

Prav sedaj, ko je v razprodaji knjiga z omenjenim naslovom, bo prav, bo prav, da spregovorimo nekaj besed o pomenu kartuzijanskega in podobnih redov.

Kakšen pomen sploh imajo redovi za sv. Cerkev? Ako odgovorimo na to vprašanje, moramo reči, da so redovi glavna opora sv. Cerkve. Vendar pa ima vsak red določeno svojo nalogo, za katero je bil ustanovljen. Tako so nekateri redovi bavijo z znanostjo, drugi z vzgojo mladine, tretji z dušnopastirstvom in četrti pa imajo nalogo, da molijo za potrebe sv. Cerkve, da molijo in se žrtvujejo v pozabljenosti in samoti za ves človeški rod. Taki redovi so predvsem kartuzijanski, trapistovski, cistercijanski in so nekaka molitvena armada, katere molitve in žrtve privlačijo milost na svet.

Mnogi so dandanes mnenja, da so taki redovi za človeštvo nepotrebni, brez koristi in odveč. Tisti, ki tako govorijo, se kruto motijo, ker gledajo samo na zemeljske stvari: na premoženje, denar, zemljo, čast, slavo, bogastvo, slepi so pa za višje, duhovne dobrine, ki so večne. Posvetna slava, bogastvo, čast, vse to neskončno hitro mine. Danes si bogat, jutri, čez noč si lahko največji revež. Danes še imaš vsega v izobilju, jutri boš že mogoče od lakote umiral. Tako minejo vse zemeljske stvari hitro, pa smo vendar nanje tako navezani. Krčevito se oklepamo vseh užitkov življenja, ni nam pa mar in ne skrbimo za dobra dela, ki bodo ostala vekomaj.

Tega se pa zavedajo ti ljudje, ki so radi Kristusa Boga zapustili vse, kar so imeli na svetu in se posvetili v samoti samo Njemu. Blagor mu, kdor spozna klic Gospodov! Naj ga ne odbija in ne zavrača, ampak naj mu sledi!

Bog kliče v različnih časih in v različnih krajih si izbira svoje izvoljence. Tega pokliče iz vesele družbe in ga povede v samoto; onega dvigne iz blata zablod ter ga sprejme za svojega otroka; drugega zopet vzgaja dolgo vrsto let in ga prevaja s svojo milostjo.

In če se končno vprašamo, zakaj se jih tako malo posveti temu poklicu, moramo odgovoriti, da je vzrok temu mlačnost katoličanov. Mnogi so že izgubili vero v Boga in rajši verjamejo lažnim prerokom, kakor pa edinemu, pravemu, živemu Bogu.

Stem, da so se odtujili Bogu, so pozabili na Njegove besede in Njegov zvišeni nauk. Zgubili so smisel za dobra dela, za lepo, pošteno in čisto življenje.

Mnogim je postal bog denar. Drugi obožujejo človeka, svoj razum in mislijo, da je samo tisto na svetu, kar doumejo in spoznajo oni s svojim razumom. Ker torej Boga nemorejo tako spoznati, kakor spoznajo navadno stvar, ker je Bog v svojih lastnostih neskončen, dočim je naš človeški razum omejen, končen, pravijo, da Boga sploh ni. Tako se današnji svet zopet povrača v tiste čase pred Kristusovim prihodom, ko so častili in molili predmete in stvari. Današnji moderni človek obožuje torej samega sebe, na Boga pa pozablja. Rajši sledi svojim nižjim nagonom, ki ga tirajo v propast, kot pa svoji vesti, katere glas skuša udušiti z raznimi užitki.

Nujna posledica za kršitev naravnega reda, ki temelji na božjem zakonu, so pa vojne, revolucije, nečloveška klanja. Vse to rodi odpad od Boga.

Kdo more človeštvu pomagati? Kdo ga more rešiti iz te stiske? Na to nam odgovarja Pij XI. v svoji encikliki „Caritate Christi“: „Molitev je edina rešitev v naši dobi.“

In prav molitev in pokora sta kartuzijanom orožje za širjenje božjega kraljestva na zemlji. Z molitvijo in postom se bore proti zlu po Kristusovih besedah: „Ta rod se prežene le z molitvijo in postom.“

Njihovo življenje je preprosto in skrito. Vsak kartuzijan preživi večji del dneva v svoji hišici, kjer moli, bere, se uči in bavi se tudi s kakim rokodelstvom. Le na znamenje samostanskega zvona zapusti trikrat na dan celico. Prvič, ko gre okrog polnoči po dolgih hodnikih s svetiljko v rokah v cerkev, kjer okrog 2—3 ure molijo in pojejo psalme. Med ubrano petje psalmov so vpleteni priprosti obredi, ki napravijo na človeke silen vtis. Drugič zapustijo celico, ko gredo zjutraj k sv. maši in tretjič popoldne, ko imajo večernice.

Tako poteka njihovo življenje v neprestani molitvi, ki jih združuje z Bogom. Molitev in preprostost sta peruti, ki jih dvigata v višave, da se čim bolj približajo Bogu.

Kdor bi se želel natančneje poučiti o tem redu, naj seže po omenjeni knjigi. Knjiga je bogato opremljena in okrašena z mnogimi, lepimi slikami iz njihovega življenja. Posebej se še knjiga priporoča raznim društvenim knjižnicam, da bodo mogle nuditi svojim bralcem tudi take vrste knjig. Cena knjige je 40 din, za dijake 20 din, za dijaške knjižnice pa zastonj.

Naroča se na sledeči naslov: Vodstvo Kartuzije Pleterje, p. Šent Jernej, Slovenija.

|| Cerkveni glasi

Vatikansko mesto. Sv. Oča je poslao vekšo šumo pe-
nez po apoštolskom nunciji v Bukarešti za begunce iz Besara-
bije i Bukovine. — Ob priliki začetka proslave 400 letnice
družbe Jezušove je sv. oča poslao generali družbe O. Léd-
chowskomi apoštolsko pismo. V njem omenja velike zasluge
družbe za Cerkev. — „L' Osservatore Romano“ je prineso 14
slik, ki predstavljajo Kristuša i Mater Marijo, ali tak, da so prave
nakaze, a ne umetnina, ki bi širile čast i poštvanje Boga i
Matere bože. Ugledni list katoliške cerkve je prineso te repro-
dukcije zato, da protestira proti tomi i da pokaže, ka nesmi biti. —
Pripravla se osem novih kanonizacij. Pet služabnikov božih -
i to štirje redovniki i eden svetni duhovnik - bo proglašeni za
blažene, a trije blaženi - eden redovnik i dve redovnici bodo
proglašeni za svete.

V Španiji se je v rojstnom mesti generala Franca, El
Ferrol del Candillo, vršo euharistični tjeđen. Zadnji dén se je
svečanosti vdeležo apost. nuncij Mons. Cicognani, ki je vodo
zaključno procesijo. Nato se je vršilo spravišče, na šterom so
katoličani med drugim zahtevali, da oblasti povekšajo nadzor-
stvo nad tistimi, ki psüjejo, da naj se nedelske svečanosti vre-
dijo tak, da bodo vsi vdeleženci navzoči pri sv. meši, naj se
zabranijo nedostojni filmi in nedostojno obnašanje v kopališčaj.

Kanada. Letos preteče 300 let, kak je bilo ustanovlono
mesto Montreal. Prvotno se je mesto zvalo Ville Marie. Vsa
zgodovina toga mesta je tesno povezana s katolicizmom. Tüdi
svetna oblast je bila vsikdar naklonjena Cerkvi. Zato se bo 300
letnica ustanovitve proslavila z velikim euharističnim kongre-
som i drugimi verskimi svečanostmi, pri šterih bo sodelüvala
tüdi svetna oblast.

Japonska. Josip Šinjiro Jokibe, profesor casarske univerze
v Tokiji, je poklono vaticanskoj knižnici vekše število knjig. Knige
so pisane v angleškom jeziki, kak prevod najznamenitejših ja-
panskih pisatelov od vseh sodobnih problemov Japonske. Dosta
je tüdi knig, ki razpravljajo pitanje: vpliv zahoda na vzhod.

Francija. V časi težkih borb so se kartuzijanci vrnoli v
svoj prestari sedež v Grande Chartreuse pri Grenoblei. Povra-
tek se je zvršo s pristankom francoske vlade v Bordeauxi.
Kartuzijanci so se povrnoli v svoj samostan točno 30 let po
tistom, kak so bili iz njega pregnani v časi, kda se je država
odtrgala od Cerkve. — Kardinal Suhard neje zapüsto Pariza v
najhüššem časi, nego je ostao tam i delio pomoč potrebnim.
Organizirao je s sestrami usmiljenkami i drugimi verskimi kong-
regacijami javne kühinje, ki so vsem potrebnim, brez pogleda
na vero, delile hranó. Sam je osebnó nadzirao delo teh kühinj.
Zavolo toga dela krščanske lübezni je postao jako prilübleni
med siromaškimi sloji mesta Pariza.